ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Ω τί ἐρωτικὰ λόγια, γεμάτα λατρεία, ἀντηλλάσσοντο, τί ἐξομολογήσεις, τί ἐναγκαλισμοί!

Ὁ Δὸν Διάζ ἐμούγκριζε ἀπὸ τὴ λύσσα του, καθὼς ἔβλεπε, ἐκεῖ ψηλὰ τὸ νέο ζευγάρι ν' ἀνταλλάσῃ τὰ γλυκύτερα τῶν φιλημάτων.

"Ω, ἂν εἶταν ἐλεύθερος!...

Ἄρχισε νὰ παραληρῇ καὶ ἡ μανία του ἔφθασε μέχρι παροξυσμοῦ, παραφροσύνης. Δάγκανε τὸ φίμωτρο ποὺ τὸν ἔπνιγε καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ φωνάξῃ. "Εμοιαζε σὰ φίδι ποὺ τὸ σκοτώνανε. "Αξαφνα στάθηκε ἀκίνητος κ' ἕνα διαβολικὸ χαμόγελο ρυτίδωσε τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο πρόσωπο.

"Ενα ἀπὸ τὰ σκοινιὰ ποὺ τὸν κρατοῦσαν δεμένον εἶχε χαλαρωθῇ καὶ τὸ δεξί του χέρι ἄρχισε νὰ κινῆται κάπως ἐλεύθερα.

Τότε, μὲ ὑπομονή, μὲ ἀλλεπάλληλες ἀπεγνωσμένες προσπάθειες δοκίμασε νὰ τὸ ἐλευθερώσει. Ὁ ἱδρῶτας ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. "Ερριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ παράθυρο, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε καινούργιο.

— Καλά, εἶπε μέσα του, ἐξακολουθεῖστε τὶς κουβέντες σας. Κάντε μου αὐτὴ τὴ χάρη. Γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ξεχάστε τὰ ὅλα καὶ παραδοθῆτε στὸν ἔρωτα! Ἡ ἐκδίκησίς μου δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ!...

. . . . . .

Ὁ κόμης Λέλιος ἀφοῦ διασκέλισε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς Δολόρας στάθηκε ἀκίνητος καὶ κοίταξε μέσα. Ἡ Στεφανίνη ἔκλαιε παράμερα βλέποντας τὴν κυρία της ποὺ σὲ λίγο ἔμελλε νὰ τὴ χωριστῇ κ' ἐκείνη γονατισμένη μπρὸς στὸ προσευχητήριό της ἔκρυβε τὸ θελκτικό της πρόσωπο μέσ' στὰ χέρια της προσευχομένη.

Ἀκούγοντας τὰ βήματα τοῦ Λέλιου, ἀνασκίρτησε, ἀλλὰ ἐξακολούθησε τὴν προσευχή της.

Ὁ κόμης ὠχρίασε κ' ἕνα σύννεφο θλίψεως τοῦ σκέπασε τὸ πρόσωπο, ἐπειδὴ νόμισε πὼς ἡ Δολόρα ἐδίσταζε νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

Ἐγονάτισε τότε μπροστά της καὶ τῆς εἶπε μὲ τρέμουσα φωνή:

— Εἴσθε ἐλευθέρα, κυρία, νὰ ἀποφασίσετε. Θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε ἢ ὄχι; Καμμιὰ συμφωνία δὲ σᾶς ὑποχρεώνει μαζί μου. Ὁποιαδήποτε καὶ εἶνε ἡ ἀπόφασή σας θὰ ὑποκύψω καὶ θὰ τὴν σεβασθῶ.

Ἡ δόνα Δολόρα σηκώθηκε, πλησίασε τὸν κόμητα κ' ἀκουμπῶντας τὸ χέρι της στὸν ὦμο του τοῦ εἶπε κοκκινίζοντας:

— Δὸν Λέλιε, τὴ στιγμὴ αὐτή, στὴν προσευχή μου, ὑποσχέθηκα στὸ Θεὸ νὰ εἶμαι πιστὴ σύζυγος σας...ὑποσχεθῆτε τώρα καὶ σεῖς ὅτι δὲ θὰ μὲ κάνετε νὰ μετανοήσω ποὺ σᾶς ἐμπιστεύομαι τὴν τιμή μου.

— "Ω, ἔκανε ἐκεῖνος μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγαλλίαση, τὸ ὀρκίζομαι πρὸ τοῦ Θεοῦ!

Ἡ Δολόρα ἔσκυψε πρὸς τὸν γονατισμένον εὐπατρίδη καὶ τὸν ἐφίλησε στὸ πρόσωπό του.

— Σᾶς ἀνήκω γιὰ πάντα, τοῦ εἶπε, πάρετε τώρα τὴν σύζυγόν σας, ἀγαπητέ Λέλιε!

— "Οχι! ἐφώναξε ἐκεῖνος παράφορα, μὴ μ' ὀνομάζετε πιὰ ἔτσι! Χάρις στὸ θεὸ μπορῶ νὰ καταθέσω τώρα μπρὸς στὰ πόδια σας τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας μου, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑστεροῦν κανενὸς ἄλλου εἰς λαμπρότητα. Παραδόσατε τὸ μέλλον σας, πολυαγαπημένη Δολόρα, ὄχι στὸν ἀλήτη Λέλιον, ἀλλὰ στὸ Γοδεφρίδο Φρενουᾶ, κόμητα τῆς Τούν, βαρῶνο τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου, λοχαγὸ τῶν Βέλγων Σωματοφυλάκων καὶ ἱππότη τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος.

— Ἀδιάφορο, ἀπάντησε χαμογελῶντας ἐκείνη, ἐγὼ τὸν Λέλιο ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσα ἔστω κι' ἂν εἶταν φτωχὸς καὶ καταφρονημένος χωρὶς στέγη καὶ πατρίδα. Γιὰ μένα θὰ εἶστε πάντοτε ὁ Λέλιος ποὺ πρωτογνώρισα.

— "Ας φύγουμε! εἶπε ὁ κόμης ἀγκαλιάζοντας την μὲ πάθος.

Ἐκείνη τότε ἔτρεξε πρὸς τὴ Στεφανίνη, ποὺ εἶχε ἀναλυθῇ σὲ δάκρυα καὶ τὴν ἐφίλησε. Ἡ θαλαμηπόλος τότε κι' αὐτὴ γέμισε μὲ φιλήματα καὶ δάκρυα τὰ χέρια τῆς κυρίας της.

— Ἀλλοίμονο! εἶπε ἡ Στεφανίνη, ἕνα προαίσθημα μοῦ λέει ὅτι δὲν θὰ σᾶς ξαναδῶ πιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ φωνὴ τοῦ Λαντρὺ ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω:

— Σπεύσατε, ἀφέντη, ὁ καιρὸς περνᾶ!

Ὁ κόμης μὲ τὴν Δολόρα στὴν ἀγκαλιά του διασκέλισε τὸ παράθυρο· ἀπὸ κάτω ὁ Λαντρὺ κρατοῦσε τὴ σκάλα. Τὸ κατέβασμα δὲν εἶταν ἐπικίνδυνο γιατὶ ἡ σελήνη φώτιζε τὸ μέρος.

Σὲ λίγο ὁ Λέλιος πατοῦσε τὴ γῆ μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του. Τὴ στιγμὴ δὲ ποὺ ὁ Λαντρὺ ὑπεκλίνετο καὶ ὑπέβαλε τὰ σεβάσματά του στὴ νεαρὰ του κυρία, ἐκείνη πηδοῦσε μὲ χάρη στὴν κομψὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου της.

Τίποτε δὲν εἶχε κινηθεῖ μέσ' στὸν πύργο. Ὁ κόμης κι' ὁ Λαντρὺ ἀνέβηκαν κι' αὐτοὶ στ' ἄλογά των κι' ὅλοι μαζὶ ἐκαιρέτησαν μὲ τὸ χέρι τὴ Στεφανίνη ποὺ στεκότανε στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς Δολόρας.

"Αξαφνα ἡ θαλαμηπόλος ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγή. Εἶχε δῇ νὰ προβάλῃ μέσ' ἀπὸ τὴ σκιὰ ἕνας ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶταν ὁ Δὸν Διέγος ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους εἶχε κατορθώσει νὰ λύσῃ τὰ δεσμά του.

— Φύγετε! ἐφώναξε ἡ θαλαμηπόλος.

Μὰ τὴν στιγμὴ ἐκείνη μιὰ λάμψις ἄστραψε, μιὰ ἔκπυροσκρότησις ἀκούστηκε καὶ τὸ ἄλογο τῆς Δολόρας, χτυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, ἔπεσε χάμω.

"Ενα γέλιο, ἕνας βρυχηθμὸς ἀντήχησε κι' ὁ Διέγος μὲ τὸ μαχαῖρι του μέσ' στὰ δόντια ὁρμησε ἐναντίον τῆς Δολόρας, ἀλλὰ ὁ Λέλιος πρόφτασε καὶ σήκωσε τὴν ἐρωμένη του ψηλά, στὸν ἀέρα, ἐνῷ συγχρόνως κεντῶντας τὸ ἄλογό του ἔφευγε σὰν ἀστραπή, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Λαντρύ.

Ὁ Διέγος ὥρμησε τότε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ πύργου. "Αρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὰ πόδια του, μὲ τὰ χέρια του καὶ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ τουφεκιοῦ του.

Ἡ Στεφανίνη ἀπὸ τὸ παράθυρο, μὲ μιὰ ἀπάθεια μοναδικὴ μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ περιπέτεια, παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τοὺς φυγάδας.

Τέλος χάθηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα ὕψωμα.

— Ἐσώθηκαν! φώναξε βγάζοντας ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως· ἐσώθηκαν!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε κι' ὁ Διέγος, ἀπαίσιος, φρικώδης μὲ τὸ ὅπλο του στὰ χέρια τῆς φώναξε:

— Ἀλλὰ ἐσύ, ἐσὺ ποὺ τὰ ἑτοίμασες ὅλα, θὰ πεθάνῃς!

Καὶ ἔπυροβόλησε.

. . . . . .

"Ενας κοβαλλάρης ποὺ καλπάζοντας ἔτρεχε πρὸς τὸν πύργο, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμὸ αὐτὸ ἀναλογίστηκε:

— Χτυπιοῦνται λοιπὸν στὸν πύργο;

Καὶ κέντησε τ' ἄλογό του μὲ ὅλη του τὴ δύναμη.

Ὁ καβαλλάρης αὐτὸς εἶταν ὁ Τρουξίλλος.

Μόνος ἀπὸ ὅλους τοὺς συντρόφους του εἶχε τὴν τύχη νὰ ξανάβρῃ τὸ ἄλογό του, ποὺ τὸ εἶχε διώξῃ ὁ κόμης κι' ἀφήνοντας τοὺς ἄλλους γύρω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς καλύβας, ξεκίνησε γιὰ τὸν πύργο.

"Οταν ἔφθασε τέλος πρὸ τοῦ πύργου βαθὺ σκοτάδι εἶταν γύρω ἀπλωμένο, γιατὶ τὸ φεγγάρι εἶχε δύσει πιά. Μέσα ὅμως στὸν πύργο βασίλευε ἐξαιρετικὴ κίνησις. Τὰ φῶτα πηγαινοερχόντουσαν πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα κι' ἀκουγόντουσαν οἱ θαλαμηπόλοι ποὺ ἔτρεχαν καὶ ρωτοῦσαν ἀνήσυχοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον τί συμβαίνει, ἐνῷ ἡ πόρτα τοῦ πύργου γιὰ πρώτη φορὰ—εἴτανε διάπλατα ἀνοιγμένη.

Μεταξὺ τῶν φωνῶν ὁ Τρουξίλλος ἀναγνώρισε καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Δὸν Διάζ.

— Ζῇ! εἶναι ἐλεύθερος! φώναξε γεμάτος χαρά.

Καθὼς ὅμως ἐπῆγε νὰ προσδέσῃ τὸ ἄλογό του σ' ἕναν κρῖκο ποὺ εἶταν κάτ' ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς Δολόρας, ἔνοιωσε νὰ στάζῃ στὸ μάγουλό του κάτι τὸ ὑγρὸ καὶ χλιαρό. Καὶ ὅμως δὲν ἔβρεχε. Δεύτερη σταγόνα ἔπεσε στὸ πρόσωπό του, καὶ σὲ λίγο κι' ἄλλη.

Ὁ Τρουξίλλος, κάτω ἀπ' τὸ φῶς ποὺ ἔπεφτε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ ἰσογείου ἄγγιξε μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ ὑγρὸ αὐτὸ καὶ κοίταξε.

Εἶταν αἷμα!

Ὁ Τρουξίλλος ἔκανε δύο βήματα πίσω, μὰ καθὼς τὸ φῶς ἔπεφτε ἀπάνω στὸ χῶμα, εἶδε ὅτι ὅλο τὸ ἔδαφος μπροστά του εἶταν πλημμυρισμένο ἀπὸ αἷμα! Κι' αὐτὸς ὁλόκληρος εἶταν γεμᾶτος σταγόνες αἵματος.

Κάτι ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγῃ καὶ ἔκανε πίσω. Συνάντησε τότε τὴ μεταξένια ἀνεμόσκαλα, ποὺ τὴ σάλευε ὁ ἄνεμος καί, ἀπὸ ἕνα ἔνστικτο κινούμενος, ἄρχισε νὰ τὴν ἀνεβαίνῃ. "Οταν ἔφτασε στὸ συντριμμένο παράθυρο στάθηκε μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ, κρυσταλλωμένα...

Ὁ Τρουξίλλος ἔγινε κάτωχρος. Θέλησε νὰ φωνάξῃ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, θέλησε νὰ φύγῃ ἀλλὰ τὰ πόδια του εἶχαν κολλήσει κάτω.

Καὶ ἐπὶ ὥρα πολὺ ἔμενε ἔτσι, χωρὶς νὰ σαλεύει. Ἀλλὰ ἐξαφνα, σὲ μιὰ τεραστία προσπάθεια συντρίβοντας ὅλους τοὺς ἀοράτους δεσμοὺς ποὺ τὸν κρατοῦσαν δεμένον ἐκεῖ ὥρμησε σὰν τρελλός, σὰν μανιακός! Εἶταν τρομερός!

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε μπρὸς στὸ πτῶμα ποὺ τὸ ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φιλεῖ μὲ τρυφερότητα.

Εἶταν ἡ Στεφανίνη.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τρουξίλλος μέσ' στὴν ἀπελπισία του, τῆς μιλοῦσε γλυκά, τῆς ἀπεκάλει μὲ τὰ περιπαθέστερα ὀνόματα, ζητοῦσε τὴ συγγνώμη της γιατὶ δὲ μπόρεσε νὰ τὴν προστατεύσῃ καὶ τῆς ἔδινε χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον.

"Επειτα ἄρχισε νὰ τὴν ρωτᾷ ποιὸς εἶταν ὁ δολοφόνος της καὶ μὲ θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς τῆς ξανάλεγε διαρκῶς τὸ ὄνομα τοῦ Λέλιου, γιατὶ εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέα ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὴ σύζυγό του.

Τέλος παραδόθηκε στὸ κλάμμα του κι' ἐσιώπησε. Ἀνακάθησε ἔχοντας πάντα μέσ' στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἀγαπημένο του πτῶμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ στὰ ἰσόγεια τοῦ πύργου ἡ σκηνὴ εἶχεν ἀλλάξει ὄψη. Ἀπὸ παντοῦ ἔφθαναν ἄλογα καὶ ἄνθρωποι ὁπλισμένοι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσουν γιὰ πόλεμο. Θαλαμηπόλοι ἔτρεχαν μὲ τοὺς πυροσύς των ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τὰ σκυλλιὰ χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὰ γαυγίσματά τους στὶς αὐλὲς τοῦ πύργου.

(Ἀκολουθεῖ)